

Marion van de Coolwijk

Mannenjacht

Karakter Uitgevers B.V.

*Daar was laatst een meisje loos,
die wou gaan varen, die wou gaan varen.
Daar was laatst een meisje loos,
die wou gaan varen als lichtmatroos.*

*Zij moest klimmen in de mast,
maken de zeilen, maken de zeilen.
Zij moest klimmen in de mast,
maken de zeilen met touwtjes vast.*

*Maar door storm en tegenweer,
sloegen de zeilen, sloegen de zeilen
Maar door storm en tegenweer,
sloegen de zeilen van bovenaf neer.*

*Ach kapteintje sla mij niet
Ik ben uw liefste, ik ben uw liefste
Ach kapteintje sla mij niet.
Ik ben uw liefste zoals u ziet.*

*Zij moest komen in de kajuit,
kreeg een pak ransel, kreeg een pak ransel
Zij moest komen in de kajuit,
kreeg een pak ransel en toen was het uit.*

Oud-Hollandse liedtekst

Els

Donderdag 10 november 2016

Het ritmisch brommende geluid van Marcs mobiel werd versterkt door de glazen plaat van de salontafel.

‘Neem op!’ Els was de eerste die zich herstelde van de schrik en pakte de telefoon op. ‘Hier.’ Ze drukt het apparaat in Karins handen en schoof de ontgrendeling voor haar opzij. ‘Zeg iets,’ fluisterde ze.

Karin nam de mobiel over en drukte de luidspreker aan. ‘Hallo? Met wie spreek ik?’

Er klonk geruis, meer niet.

‘Hallo, met wie spreek ik?’ herhaalde Karin luider.

‘Je naam,’ fluisterde Els. Ze zette haar woorden kracht bij door een scheppende beweging te maken met haar handen in de richting van de telefoon. ‘Zeg je naam.’

Karin haalde diep adem. ‘Met Karin Keep, met wie spreek ik?’

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn, maar de verbinding werd ook niet verbroken. Karin keek Els met grote ogen aan en ze dachten allebei hetzelfde.

‘Babet?’ stamelde Karin. ‘Ben jij Babet?’

De verbinding werd verbroken. Verslagen keek Karin naar het scherm van de mobiel. ‘Dat had ik niet moeten zeggen,’ stamelde ze. ‘Misschien was het wel heel iemand anders.’

‘Geloof je het zelf?’ Els pakte de mobiel van Karin over. ‘Nu doorzetten, Kaar!’ Ze drukte op de knop onder aan het scherm, dat oplichtte en de twee lachende gezichten van Wesley en Danny liet zien. ‘We gaan deze mobiel binnenstebuiten keren.’

De tekst onder aan het scherm beloofde niet veel goeds.

‘Ontgrendelen.’ Karins gezicht betrok. ‘Ik weet dat Marc een toegangscode had op zijn mobiel. Uit veiligheid. Heb ik ook.’ Ze keek Els aan. ‘Voor als je je mobiel verliest.’

‘Ja, je hoeft mij niet uit te leggen waarvoor het is, hoor. Weet je zijn code?’

Karin schudde haar hoofd. ‘Nee. Hij wel die van mij, maar ik niet die van hem.’

‘Is dat niet raar?’

‘Hoezo?’ beet Karin haar toe. ‘Weet jij de code van Franks telefoon dan?’

‘Tuurlijk, ik weet alle codes. Lijkt me niet meer dan normaal, toch, als je elkaar vertrouwt.’

‘Marc was daar wat principiëler in,’ zei Karin.

‘Hmm, principiëler als in “stiekem”?’

Karin zweeg. Haar ogen werden vochtig, en Els wist dat ze te ver was gegaan. ‘Sorry,’ zei ze. ‘Zo bedoel ik het niet.’

‘Nee, maar je zei het wel.’

‘Ja.’

‘Dus is het wel zo eerlijk dat je het ook zegt.’ Karin keek op. ‘Misschien heb je gelijk. Had ik het wel kunnen weten.’ Ze haalde haar neus op. ‘Maar ik vertrouwde Marc volledig. Het kwam niet in me op om...’

‘Ssssh, niet zeggen.’ Els hield de mobiel omhoog. ‘Zo moeilijk zal het toch niet zijn? Mannen zijn meestal niet zo creatief in

codes bedenken.’ Ze schoof de ontgrendelknop opzij en de tien bekende rondjes met de cijfers nul tot en met negen verschenen op het scherm. Bovenin stonden vier kleine rondjes. ‘Een code van vier cijfers dus,’ mompelde Els. Ze dacht na. ‘Jullie trouwdag, Karin. Noem de datum van jullie trouwdag.’

‘Eh.’ Karins mond versmalde. ‘Vier, vijf, negen, vijf,’ zei ze. ‘4 mei 1995.’

Els drukte de cijfers in, maar er gebeurde niets. ‘Zijn verjaardag, misschien.’ Els kende de datum. Marc was één dag na Frank geboren. Ze toetste de cijfers in. ‘Weer niets.’

‘De geboortedag van de jongens,’ zei Karin. Ze noemde de datum, maar ook dat had niet het gewenste effect. Het scherm gaf aan dat ze één minuut moesten wachten voordat ze het opnieuw konden proberen.

‘We kunnen niet oneindig blijven proberen,’ zei Els. ‘Nog een paar keer en dan is de telefoon voorgoed geblokkeerd. Denk na!’

‘Wat denk je dat ik doe?’ Karin stond op en ijsbeerde door de kamer. ‘Onze postcode?’ Els typte de cijfers in op het moment dat het weer mocht. ‘Nee.’

Ze probeerden nog de cijfers van de nummerborden van Marcs auto en die van Karin, maar de ontgrendeling bleef uit. Het scherm sommeerde hen om nu een kwartier te wachten.

Karin liet zich achterovervallen tegen de leuning van de bank. ‘De verjaardag van Babet?’ Ze lachte, maar in haar ogen lag een doffe gloed. ‘Of de dag dat ze elkaar ontmoetten? Zoiets zal het wel zijn.’

‘Nu maak je jezelf gek.’ Els legde de telefoon op de salontafel. ‘Jammer, maar helaas.’

‘Ja,’ zei Karin. ‘Misschien maar beter zo. Wat niet weet, wat niet deert.’

Els verbaasde zich over de berustende houding van Karin. Die stond in schril contrast met haar eigen nieuwsgierigheid. Ze besefte dat zij maar al te graag wilde weten wat Marc allemaal uit

had gespookt de afgelopen maanden. Frank en hij waren erg close geweest de afgelopen weken. Wist Frank van Babet? En erger nog: had Frank soms ook een vriendin? De gedachte alleen al maakte haar van streek. Ze had ze altijd met een korreltje zout genomen, die verhalen in de damesbladen over ontrouwe echtgenoten die maandenlang, soms jarenlang een dubbelleven leidden, soms zelfs met kinderen tot gevolg. Vrouwen die vertelden dat ze niets gemerkt hadden en opeens door hun man, soms na een jarenlang huwelijk, in de steek werden gelaten. Onzin, vond ze de verhalen. Commerciële prietpraat. Zoiets merk je toch? Ze kon zich geen voorstelling maken van zulke huwelijken. Dan was er iets goed mis met zo'n stel.

Maar Karin was haar vriendin, ze kende haar door en door. Een slimme, mooie vrouw die gewoon niets gemerkt had van Marcs escapades. Het kon dus echt, bedrogen worden door de man van wie je houdt, met wie je getrouwd bent, de man die zegt dat hij van je houdt, die je blindelings vertrouwt en bij wie je je veilig voelt, juist omdat er geen leugens zijn. Dit alles beangstigde haar, want wat Marc kon, kon Frank ook.

Ze merkte dat ze de nagel van haar wijsvinger kapottrok. Terwijl Karin achterovergeleund naar het plafond staaarde, liet Els de afgescheurde nagel in de plantenbak vallen die naast de bank stond. Jammer dat ze geen vijl bij zich had. Nu moest ze zich beheersen, want zo'n rafelig nagelrandje nodigde uit tot meer pulken, wist ze.

Wat had Marc de afgelopen maanden gedaan en in hoeverre was Frank daarbij betrokken? Het antwoord op die vragen lag verborgen in Marcs mobiel. Ze moest dat ding ontgrendelen. Plotseling kreeg ze een idee. 'Kaar, wat is de postcode van Marcs kantoor?'

'Laat nou maar,' klonk het gelaten.

'Zeg nou!'

Karin kwam rechtop zitten. 'Moet ik nakijken.'

Els wuifde met haar hand. 'Hup, doe dan!'

Met niet al te veel enthousiasme stond Karin op en liep naar de kast, waar een stapel dubbelgevouwen papieren tussen twee wijnflessen in stond. Haar vingers gleden over de brieftoppen totdat ze vond wat ze zocht. 'Denk je nou echt dat...'

'Lees voor!' Els voelde een ongekennde spanning in haar lijf. Dat ze dit bedacht had, was een teken. Ze typte de cijfers in die Karin oplas en zag dat het toegangsscherm zich opende. 'Yes! We zijn binnen.'

Karin kwam naast haar zitten en griste de telefoon uit Els' handen. 'Marc, open u,' mompelde ze toen ze zijn fotoalbum opende. Al snel was de teleurstelling van haar gezicht af te lezen. Het fotoalbum in Marcs telefoon bevatte alleen afbeeldingen van huizen die te koop stonden.

'Kijk eens in contacten,' zei Els.

Karin opende het telefoonboek en langzaam scrollend zagen ze namen voorbijkomen die ze niet kenden. Karin klikte sommige namen aan, maar het enige wat verscheen, waren contactgegevens waar ze niets mee konden. 'Allemaal klanten,' mompelde ze. 'Denk je dat Marc alles wat niet werkgerelateerd is, gewist heeft?'

Els schudde haar hoofd. 'Wanneer had hij dat moeten doen, dan? Als je onverwachts tegen een boom rijdt, heb je daar toch geen tijd voor.' Ondanks de bizarre situatie moest ze lachen.

'Misschien heeft hij nog een telefoon?' opperde Karin, die niet meelachte. 'Eentje die ik niet ken?'

'Zou kunnen, maar dan had de politie die toch ook gevonden?' Zwijgend keken ze naar de telefoon.

'Geef eens.' Els pakte de telefoon uit Karins handen en scrolde naar beneden.

'Wat zoek je?'

'Niets bijzonders. Kijk eens mee.' Els scrolde rustig door de namenlijst heen. 'Misschien zie je iets gek, of een naam die je herkent of juist niet.'

Langzaam gleden de namen voorbij.

‘Hier,’ zei Els. ‘Mariana?’ Ze keek op, maar Karins gezicht bleef onbewogen.

‘Dat is een van de eigenaren van het bedrijf,’ legde Karin uit. ‘Oude vrouw.’

Els scrolde verder.

‘Nadine?’

‘Een collega-makelaar.’

Els noemde alle vrouwennamen op die ze tegenkwam op het scherm, maar bij alle had Karin direct een verklaring.

‘Stop nou maar,’ zei Karin. ‘Dit levert niets op.’

In het scherm verschenen namen beginnend met de letter P.

‘Pastoor, Peters, Pleisier, Pralmans...’ Els las alle namen hardop voor, alsof ze daarmee iets af wilde dwingen. ‘Psych.’ Ze keek op. ‘Wie heet er nu Psych?’

Karin boog voorover. ‘Hmm, waarschijnlijk die psycholoog waar Marc wel eens naartoe ging. Brandt, heet die.’

‘Marc ging naar een psycholoog?’ Els liet de mobiel zakken. ‘Echt? Wat moet Marc nu met een psycholoog?’

Karin haalde haar schouders op. Het was duidelijk dat ze Els’ vondst niet bijzonder vond. ‘Daar ging Marc wel eens naartoe. Hij vond dat hij dingen moest verwerken, dingen van vroeger. Het schijnt dat hij nogal gepest is vroeger. Veel wilde hij daar nooit over loslaten, maar hij zei dat het hielp om erover te praten met iemand die er los van stond.’

Er ging Els een licht op. ‘Ja, nu je het zegt.’ Ze dacht na. ‘Daar heeft Frank het inderdaad wel eens over gehad. Ik geloof zelfs dat hij Marc een keer gebracht heeft, voordat ze gingen vissen.’

Karin fronste haar wenkbrauwen. ‘Dat moet een vergissing zijn. Marc was er juist op gebrand dat niemand dit wist, zelfs zijn vrienden niet. Ik heb hem dat met mijn hand op mijn hart moeten beloven.’

‘Mannen, hè!’ verzuchtte Els. ‘Het zijn net vrouwen, die delen

ook altijd alles met elkaar.' Ze keek naar het scherm. 'Deed Frank maar zoiets.' Ze zuchtte. 'Kan helemaal geen kwaad. Die depressie duurt me te lang, Kaar.' Ze keek haar vriendin aan. 'Ik trek het niet meer. Altijd dat sombere gedoe, dat zelfmedelijden en het vermijden van alles. Ik word echt gek van die vent! En hulp zoeken, ho maar.'

'Jij hebt nog een man.'

Er viel een beladen stilte, maar Els liet zich niet uit het veld slaan. 'Ja, dat is waar. Maar ik heb geen idee waar die man van mij is.' Ze wapperde met haar handen. 'De Frank die nu bij mij thuis op de bank ligt, ken ik niet.' Ze opende het contact en zag een telefoonnummer staan. 'Hm, misschien moet ik maar eens een afspraak maken voor Frank bij die psycholoog van Marc. Als Marc er zoveel baat bij had, dan wil Frank misschien wel. Er is in elk geval een plekje vrij in die man zijn agenda.'

'Tets is beter dan niets,' zei Karin, de laatste opmerking van Els negerend.

'Precies.' Els opende de informatie van de psycholoog. 'Ik noteer zijn gegevens.'

'Hmm.' Karin keek haar vriendin aan. 'Het lijkt me dat Frank dit zelf moet doen. Je zei net zelf dat Frank Marc wel eens wegbracht. Hij weet dus waar het is. Als ze alles samen deden, weet Frank misschien wel meer dan jij denkt.'

Het waren precies de woorden waar Els bang voor was, waar ze al dagenlang over piekerde. 'Ja, je hebt gelijk,' reageerde ze. Ze probeerde de twijfel niet te laten doorklinken in haar stem. Niets was meer zeker nu. Als Marc een verborgen leven kon leiden, kon Frank dat ook. Waren Marc en hij daarom de afgelopen weken zo close geweest? Ze kon het zich niet voorstellen, maar was dat nu niet wat naïef gedacht? Herinneringen schoten door haar hoofd. In die zestien jaar dat zij en Frank samen waren, had ze hem nooit betrapt op een leugen of moedwillig verzwijgen. Juist het tegenovergestelde was waar. Frank was voor haar een open boek.

Alles wat hij zei of deed straalde kwetsbaarheid uit. Daar was ze juist op gevallen toen. Frank was anders dan al die macho's die ze kende. Zachter, en op een bepaalde manier zelfs wat soft. Geen uitslover, zoals Marc. Maar het waren wel dikke vrienden en de laatste tijd waren ze dagenlang samen op pad. Hoe had Marc dat trouwens allemaal kunnen regelen? Thuis, zijn werk, de dagen met Frank en dan die Babet er nog bij? Langzaam drong het tot Els door dat Frank wellicht een dekmantel was voor Marcs afspraakjes met Babet. De gedachte alleen al maakte haar misselijk. Frank als poortwachter voor de leugens van Marc? Ze kon het zich niet voorstellen. Zoiets deed Frank niet. Maar de twijfel had nu genadeloos toegeslagen. En waar was Frank dan de hele dag als Marc bij zijn vriendin was?

'Wil je het Frank straks vragen?' vroeg Karin. 'Of Marc hem iets heeft verteld over vroeger, over Babet, over...' Ze stakte. 'Nou ja, je snapt me wel.'

Els knikte. 'Ja. Ik zal het vragen.'

Karin frummelde met haar vingers aan haar shirt. 'Zal ik...' Ze keek naar het scherm van de telefoon. 'Zal ik die psycholoog bellen? Vragen of hij misschien...'

'Ik denk niet dat het iets oplevert,' reageerde Els. 'Zo'n man heeft geheimhoudingsplicht. Als Marc al iets heeft verteld over die Babet en zijn plannen met haar, dan mag hij daar niets over loslaten.' Els bekeek de icoontjes van alle apps op Marcs telefoon. Zo op het eerste gezicht geen bijzondere. Wat kranten, banken, een vertaalapp en de bekende socialmediaprogramma's. Ze opende WhatsApp, maar ook daar waren alleen zakelijke berichten te zien. Veel over-en-weergesprekken over huizen, keuringen en prijzen.

'Open de voicemail eens,' zei Karin.

Els opende het telefoonscherm en drukte op de voicemailknop en daarna op de luidspreker. De vrouwenstem sprak het bekende welkomstwoord uit en vertelde daarna dat er twee bewaarde berichten waren.

‘Bericht één, ontvangen 2 november om vijftien uur zeven-tien.’ Er klonk een mannenstem. ‘Hé, Marc, waar ben je? Die Van Poppelen wil je spreken. De vraagprijs is te laag, vindt hij. Bel me terug, wil je?’

‘Verwijder maar,’ zei Karin. ‘Dat is Kees, zijn collega.’

Els verwijderde het bericht, en de stem ging verder.

‘Bericht twee, ontvangen 4 november om twintig uur vijfen-veertig.’

‘Dat was de dag na het ongeluk,’ fluisterde Karin. Ze concentreerde zich op wat er ging komen.

Heel even was het stil. Een zacht ruisen kwam uit de speaker van de telefoon. Els wilde het bericht al wegdrukken, maar plotseling klonk er een hoge schrille meisjesstem die op angstige toon begon te zingen. ‘Daar was laatst een meisje boos...’ Het zingen stopte abrupt en ze hoorden een klik, alsof een geluids-opname werd verbroken.

‘Wat...’ begon Els, die de tijd van het bericht op het scherm door zag lopen. Ze kreeg de kans niet om haar zin af te maken, want weer klonk dezelfde meisjesstem. ‘Daar was laatst een meisje boos...’ *Klik*.

Het was een exacte herhaling. Els durfde niets meer te zeggen. Het was een anoniem nummer. Ze rilde. De stem was door merg en been gegaan, en het waren niet alleen de hoge tonen die dit veroorzaakten. De dwingende, zeurderige ondertoon in de stem had de haren op haar armen omhoog laten komen. Els keek opzij en zag dat Karin met een verstard gezicht naar de telefoon staarde, waaruit voor de derde keer de meisjesstem klonk. ‘Daar was laatst een meisje boos...’ *Klik*.

Zwijgend luisterden ze naar de zich elke paar seconden herhalende stem. ‘Daar was laatst een meisje boos...’ *Klik*. ‘Daar was laatst een meisje boos...’ *Klik*. ‘Daar was laatst een meisje boos...’ *Klik*.